Evaluare formativă

■ Un arici zgribulit de frig mergea prin pădure. Avea prinsă în țepi, ca un steguleț, o bucată de hârtie colorată. Pesemne ariciului îi era dor de vara caldă, când ducea în țepi câte o floare.

♦ Deodată auzi un scâncet și văzu că de sub frunze ieșeau doi țepi. O fi vreun frate în necaz, gândi ariciul și începu să dea cu grijă frunzele la o parte. Dar, spre surpriza lui, descoperi un fir mic de trandafir, tremurând de frig.

Δ Ariciul, fiind mai mare, începu cu suflarea lui caldă să dezmorțească bietul fir de trandafir. Se așeză lângă el ca să-l ocrotească de ploaie și începu să-i murmure un cântec de leagăn. Ploua și tot pământul se legăna ca să adoarmă firul de trandafir.

● Așa trecu o noapte, o zi și încă o noapte și ariciul începu și el să amețească de frig. Ba chiar, privind cu ochii împăienjeniți spre copacul alăturat, i se păru că-i încărcat cu flori de cristal.

□ Din visul acesta îl trezi, într-o dimineață, o rază de soare. Venise primăvara! Ariciul descoperi o minune: pe tulpina subțire a trandafirului apăruse o corniță verde: prima frunză. Apoi au răsărit în jur mii de ace verzi, mii de fire de iarbă. Trandafirul i-a spus atunci ariciului: *Cu pelerina asta de ace noi, pământul seamănă cu tine: a devenit un arici mare și bun.*

(*Pământul, un arici*, de Lucia Olteanu)

Numărul fragmentului	*Ideea principală*
1.	
2.	
3.	
4.	
5.	